

El “momentum” més crucial d'ençà de l'inici del combat democràtic amb l'Estat Espanyol...

written by Josep Maria Mas | 8 d'abril de 2021

El partidisme a Catalunya i probablement a la resta del món té una sèrie de semblances que perverteixen les il·lusions dels innocents i en canvi donen molta vida als professionals de la politologia. Són les fórmules de l'enfrontament de més o menys temperatura social, fins als límits de la llei o de la paciència dels electors que ens estan fent combregar sense ser-ne creients.

D'un temps ençà que el procés d'independència de Catalunya va revifar inexorablement, la ciutadania ha donat una mostra de fortalesa, fermesa i convenciment dignes d'una lluita civil democràtica de primer ordre mundial i les proves han estat evidents en cadascun dels embats als quals se'ns ha demanat participar i oferir els nostres cossos o ser colpejats per la repressió antidemocràtica que practica l'Estat al qual ens enfrontem.

En forma d'assemblees, associacions, moviments, iniciatives, des de la base municipalista, des dels simbolismes, des dels eslògans i reinvenició dels lemes, des de la paciència en les fites dels calendaris, en cada cas que se'ns ha demanat ser-hi, hi hem estat, hi hem participat, hem somiat.

I ha estat així com després de deu anys de lluita civil, de paciència amb els nostres representants polítics i amb les seves estratègies, finalment comencem a donar símptomes d'esgotament, i mostrar-nos desencantats amb la responsabilitat legítima que se'ns dona de tant en tant, per a

participar activament en la democràcia, eina útil que hem somiat per ser independents.

El relat de les ideologies que pretén retornar al passat...

Als indecents de la política els hi ha vingut de gust, un cop el desencant s'ha fet palès, iniciar una estratègia visceral més antiga que cagar ajupit i no ha estat altra que la d'iniciar el debat esquerres-dretes. Bàsicament una estratègia de divisió social entre els "uns i els altres".

No m'imagino encara a quin dels dos bàndols dels partits processistes catalans (o catalanistes, ja no sé què pensar) se li ha acudit aquesta barbaritat o si han estat ajudats intel·lectualment per alguna taula de diàleg o rendició oculta d'agenda miserable, que vulguin imposar amb el degoteig constant de maldestres lideratges i pluja desinformativa pròpia de règims foscos.

El relat de les esquerres ens obliga a repensar-nos i fer-nos prendre partit descaradament per sotmetiment mental a la dicotomia d'independència o decadència per efecte de no poder gestionar una autonomia que sembla l'única cosa amb què saben, poden o somien treballar, en comú amb els "seus", quan en realitat és precisament el contrari. Una Catalunya sotmesa a les engrunes de l'estat autonòmic de les disset regions espanyoles amb diferències evidents, no fa més que homogeneïtzar els territoris en la famosa unitat espanyola de la qual la societat catalana renega.

Les dretes, per la seva banda, s'hi han posat bé amb aquesta dinàmica que els valida i alhora s'hi gronxen de gust, per a entrar al camp de batalla política ideològica tradicional que els interessa per dues qüestions que fan basarda. El retorn al bipartidisme i eliminació dels adversaris amb propostes transversals, ideològicament innovadores, de bases populars, d'extrems (si cal)...

La retroalimentació d'aquesta estratègia de neo-règim

transicional, és l'inici de la decadència política dels seus instigadors i la responsabilitat serà comuna per tots aquells que estan intentant derivar cap a la claveguera de la història a tot un poble que els hi ha donat tot.

És hora de responsabilitzar-nos i denunciar la nostra renúncia de portes endins. De fer-nos les preguntes adequades, d'analitzar les idees cuinades a les indústries del vot popular en forma de missatges multicanal i començar a tindre un esperit altament crític amb tots i a totes bandes. Observar, contrastar, debatre, activar-nos políticament

La societat catalana ha estat sempre de moviments socials i d'avenços, que amb el temps han donat resultats positius i motiu d'orgull i pau social per a dècades.

De fet som reaccionaris enfront de les injustícies... l'anomenada **rauxa**.

I alhora també som portadors de les millors qualitats democràtiques de l'acord, el parlament, el pensament i la resolució dels conflictes... el con sabut **seny**.

Això, però, no ens ha de fer més tous o més decebutos de nosaltres mateixos, ja que formem part i formarem part sempre d'una història, que fem des de cada moment en el qual cal prendre partit. Ara és un d'aquests moments, el més difícil que ens hagin posat mai davant en les últimes dècades i probablement segles de repressió, que van començar quan ens van arrabassar el país.

És ara el moment que la història ens reclamarà si no fem el que cal fer, d'una banda i de l'altra. Del Nord, del Sud, de baix, de dalt, de terra endins, de mar enfora, al Principat i a les nacions que conformen la cultura catalana, els Països Catalans, als quals hem d'interpel·lar i confraternitzar per portar portes enfora la urgència del destí que ens uneix.

L'Estat espanyol es troba legitimat per un poder que, intervingut de forma parcial per les urpes del Règim, ens

torna a relligar de mans i peus a totes les mal anomenades plurinacions, emparant-se en una Constitució que mai ha estat desplegada de forma neutral i de respecte. La constatació d'aquesta afirmació la tenim en un Estatut d'Autonomia avançada que va ser reprimat per la "superioritat" de la seva magnífica superioritat ara fa més de deu anys.

Catalunya ha estat despallada de sobirania pròpia i se'ns demana l'agenollament i rendició a la superioritat d'una llei que sols vol la seva pròpia supervivència.

La sobirania enfrontada és un nus que Espanya no sap deslligar i ens porta a un camí d'enfrontament o rendició. Molt propi dels que no saben dialogar.

La nova realitat de divisió que ens volen imposar els nostres propis representants polítics autonòmics rendits al neo-autonomisme no ha de ser escoltada ni un segon més.

Ens hem d'alçar decidits, units en la idea d'una independència real, a cada casa si cal, a la feina, al carrer, de forma que cadascú de nosaltres ens posem les armadures i deixem de fer servir la política tradicional per resoldre allò que nosaltres mateixos vam iniciar.

Som un país transversal i unit de sobirania popular legítima. **Catalunya ha de liderar el moviment de la societat independentista al marge dels polítics que ens retornen al passat per a la seva pròpia supervivència i genuflexió a un Estat amb el qual no poden o no volen lluitar...**

Vam votar, vam guanyar i guanyarem sempre.